

DANDIE DINMONT TERRIER

Pochodzenie: Wielka Brytania

Data publikacji obowiązującego wzorca: 24.06.1987

Użytkowanie: terier.

Klasyfikacja FCI: grupa 3 teriery
sekcja 2 teriery małe
Próby pracy nie są wymagane.

WYGLĄD OGÓLNY:

Charakterystyczna jest głowa z pięknym jedwabistym obrostem, wielkimi oczyma o rozumnym, pełnym inteligencji spojrzeniu. Obrazu dopełnia długie, niskie ciało przypominające kształtem łasicę. Kończyny są krótkie i mocne, a sierść odporna na zmiany pogodny.

USPOSOBIENIE I CHARAKTER:

Terier pełen wigoru i chęci do pracy. Niezależny, stanowczy, pełen godności, bardzo inteligentny, wytrzymały, uczuciowy i przyjazny.

GŁOWA:

Duża, silnej konstrukcji, pasująca do sylwetki psa. Wyjątkowo mocno umięśniona, szczególnie rozwinięte są policzki.

Mózgoczaszka szeroka, zwęża się stopniowo ku oczom. Odległość od wewnętrznego kąta oka do guza potylicznego jest mniej więcej taka jak szerokość pomiędzy uszami. Czoło wyraźnie zaokrąglone. Głowa ma obrost bardzo delikatny, jedwabisty, którego zakres obejmuje nie tylko czuprynkę i grzywkę.

Trzewioczaszka:

Trufla nosowa czarna.

Kufa stanowi 3/5 długości mózgoczaszki. Na jej wierzchu znajduje się nieowłosiona płaszczyna w formie trójkąta. Jego podstawa o szerokości ok. 2,5 cm znajduje się na linii trufla nosowej, szczyt skierowany jest w stronę oczu.

Policzki zwężają się stopniowo przechodząc w kufę, która jest głęboka i mocna.

Uzębienie: szczeka i zuchwa są mocne, zamykające się w regularnym, dokładnym zgryzie nożycowym. Znaczy to, że górne zęby ściśle zachodzą na dolne, ustawione prostopadle do szczęki i zuchwy. Wszelkie odchylenia są wysoce niepożądane. Zęby są bardzo mocne, szczególnie kły, wyjątkowo duże, jak na psa tej wielkości. Siekacze dobrze zamykają się, tak by chwyt był jak najmocniejszy, o groźnej sile. Śluzówki i podniebienie są czarne lub ciemno pigmentowane.

Oczy soczyście ciemnoorzechowe, dobrze rozstawione, błyszczące, duże, okrągłe, dobrze wypełniają oczodoły, ale nie są wylupiaсте.

Uszy opadające, osadzone raczej w tylnej części głowy, nisko i dobrze rozstawione. Opadają ściśle przy policzkach z leciutkim odchyleniem u swej nasady. Szerokie u

podstawy, zwiężają się nieomal w czubek. Przedni kant ucha tworzy od osadzenia po koniuszek prawie prostą linię, chrząstka i skóra są bardzo cienkie. Długość uszu wynosi od 7,5 do 10 cm. Ich umaszczenie powinno harmonizować z całością szaty. Kiedy pies ma maść pieprzową, pokryte są delikatnym, prostym włosem barwy ciemnej, często prawie czarne. U psów maści musztardowej sierść na uszach ma być koloru musztardy, o jeden ton ciemniejszy od całości na tułowiu, ale nie czarna. U jednej i drugiej odmiany maści charakterystyczne jest cienkie pasmo jasnej sierści zaczynające się w połowie ucha (około 5 cm od nasady), biegnące do jego zakończenia. Kolor i gatunek tego pasma jest prawie identyczny z sierścią porastającą czuprynkę i grzywkę. Ten kosmyk jest tym, co dodaje głowie urody, poprzez kontrastujące wykończenie. Często pasmo jasnej sierści na uszach pojawia się dopiero u psów dwuletnich.

SZYJA:

Bardzo muskularna, rozbudowana i mocna, widać jej siłę. Harmonijnie wtapia się w łopatki.

TUŁÓW:

Długi, mocny i elastyczny.

Grzbiet: w kłębie opuszczający się, dość niski, linia jego z lekka wznosi się i zaokrągla ku górze, tworząc łuk z najwyższym wzniesieniem w partii lędźwiowej, po czym łagodnie i stopniowo opada ku nasadzie ogona. Grzbiet, lędźwie i zad są mocno umięśnione.

Klatka piersiowa dobrze rozwinięta i nisko schodząca między przednie kończyny.

Żebra bardzo uwydatnione, okrągłe w obrysie.

OGON:

Raczej krótki o długości 20-25 cm, gruby u nasady, pozostaje taki jeszcze ok. 10 cm, po czym zwięża się ku koniuszkowi. W żadnym wypadku nie może być skręcony ani zadarty, powinien łukowatym kształtem przypominać szablę. Gdy pies jest w akcji, w napięciu, koniuszek ogona jest prostopadły do jego osadzenia. Osadzenie ogona nie powinno być niskie ani wysokie. W postawie ogon jest noszony radośnie trochę powyżej górnej linii ciała.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie krótkie o wyjątkowo mocnej kości i umięśnieniu, dobrze rozstawione, a klatka piersiowa jest między nimi nisko umiejscowiona. Krzywe nogi uważane są za poważną wadę.

Łopatki dobrze kątowne, ale nie za masywne i ciężkie.

Przedramiona ustawione prostopadle pod klatką piersiową.

Łapy skierowane w postawie do przodu lub lekko na zewnątrz.

Kończyny tylne są trochę dłuższe od przednich, ustawione dość daleko jedna od drugiej, ale nie aż tak, by było to nienaturalne.

Uda dobrze rozbudowane.

Kolana kątowne.

Stawy skokowe nisko położone. Wilcze pazury obcina się.

Łapy tylnych kończyn okrągłe o mocnych opuszkach. Są mniejsze od łap kończyn przednich. Pazury są czarne, ale ich kolor zależy może od umaszczenia. Łapy płaskie lub o luźnych, rozwartych palcach są uważane za poważną wadę.

RUCH:

Wykrok zależy od kończyn tylnych. Jest silny, skierowany do przodu. Ruch swobodny, elastyczny i wydajny. Chody sztywne, szczudłowate, podrygujące i drobiażące oraz przednie kończyny o zaplatającej się akcji są wysoce niepożądane.

OKRYWA WŁOSOWA:

Jest charakterystyczna i bardzo istotna dla rasy. Dwojakiego rodzaju - podszerstek jest włóknisty, miękki, a sierść okrywowa twardsza, w dotyku chropowata, ale nie druciana. Włos nie powinien opadać wzdłuż grzbietu tworząc przedziałek, ale powinien być krzacasty. Taki mamy obraz, gdy z miękkiego podszerstka wystaje twardsza sierść.

Na przednich kończynach sierść tworzy pióro o długości ok. 5 cm. Wierzchnia strona ogona jest pokryta twardą sierścią, spodnia bardziej miękką. Sierść ta tworzy ładnie zarysowane pióro.

Umaszczenie pieprzowe lub musztardowe.

Pieprzowe - od ciemnoniebieskiego, prawie czarnego po jasnoszare, srebrzyste, najbardziej cenione są odcienie pośrednie. Kolor tułowia poprzez łopatki i biodra schodzi w dół, wtapiając się harmonijnie w odcienie, jakie mamy na kończynach po łapy. Tam sierść jest odpowiednia do umaszczenia tułowia: intensywnie rudo podpalana po jasnopłową. Obfita czuprynka i grzywka są srebrzystobiałe.

Musztardowe - może być od czerwonawo brązowego do jasnopłowego. Obfita czuprynka i grzywka są kremowobiałe. Kończyny po łapy pokryte są włosiem o ton ciemniejszym od tego na głowie.

U jednej i drugiej odmiany umaszczeń pióra na tylnej krawędzi przednich kończyn są jaśniejsze od sierści na ich wierzchniej stronie. Niewielka, biała łatka na piersi, tak jak i białe pazury są tolerowane. Białe łapy są niepożądane. Sierść pióra na spodzie ogona jest jaśniejsza od wierzchniej. Wierzch ogona jest pokryty włosiem o ciemniejszej tonacji niż na tułowiu.

WAGA:

Od 8 do 11 kg dla psa w dobrej sportowej (użytkowej) kondycji. Preferuje się psy lżejsze.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od ich stopnia oraz wpływu na stan zdrowia i dobre samopoczucie psa.

Psy posiadające wyraźne wady fizyczne lub odchylenia psychiczne powinny być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć normalnie rozwinięte dwa jądra umieszczone w worku mosznowym.